

בבועה שייה

בנועם שיח
מרכז ייעוץ והכוונה

להרשמה לקבלת העלון במייל
bs0583201525@gmail.com
לתרומות והנצחות - 0556774358

חג פסח

עלון מספר 28:

ויהי נועם

ברוכים הבאים לחדשים המצטרפים!

כמידי שבוע מצטרפים רבים, לתפוצה אך לרגל החג כמה מילים עלינו. מרכז 'בנועם שיח' בדאשותו של הרב חנניה מנסי, מרצה ויועץ הורים בכיר, מתגורר בבית שמש, ומתמחה בעזרה להורים ולנוער מתמודד ומתבגר בשיטת "הארץ הבטוחה" שיטת "הארץ הבטוחה" פותחה על ידי לאורך שנים רבות של ניסיון ועבודה עם משפחות. היא מבוססת על גישות טיפוליות מוכחות שלמדתי לאורך השנים, תוך התחשבות עמוקה בערכים ובמסורת היהודית.

אני מאמין שכל הורה יכול לממש את החלום לגדל ילדים בדרך הבטוחה, ולהעצים את ההורה. וכן שילד ראוי לגדול בבית בטוח ואוהב, שבו הוא יכול לפתח את עצמו ולהגיע למימוש הפוטנציאל שלו. אני שם לעצמי למטרה לעזור להורים ליצור עבור ילדיהם סביבה כזו, תוך התמודדות עם אתגרי החיים המודרניים.
אני מציע מגוון שידורים להורים וילידים, ביניהם:

- ייעוץ הורי פרטני: הרב מנסי, נפגש עם הורים באופן פרטני, בקליניקה או בזום, אפשרי גם טלפוני. כדי לעזור להם להבין את ילדיהם טוב יותר, לפתח כלים להתמודדות עם קשיים ואתגרים, ולשפר את מערכת היחסים ביניהם. אחרי פגישה יוצאים עם כלים ודפי עבודה.
- סדנאות הורים: אני מעביר סדנאות הורים בנושאים שונים, כמו גיל ההתבגרות, משמעת, חינוך ילדים לערכים ועוד.
- הדרכת נוער: אנחנו במרכז נפגיש את הנוער באופן פרטני עם יועץ מטעמינו, או קבוצתי כדי לעזור להם להתמודד עם קשיים ורגשיים, חברתיים או לימודיים. אנחנו מזמינים אתכם לפנות אלינו, אם אתם זקוקים לעזרה או הדרכה בנושאים הקשורים להורות, חינוך או נוער. וכן יש יועצי זוגיות ומדריכי חתנים ובלות.

אנחנו כאן בשבילכם! במייל -
bs0583201525@gmail.com או טלפון
0556774358
המנוכיות -
יצירת קשר עם הרב מנסי - 0583201525

לע"נ
רפאל בן יוסף אריה ז"ל
שהלימוד יוקדש
לעילוי נשמתו

קוביה זו יכולה להיות שלך!
זכיות רבות ייקפו לזכותך!
אפשרי לזכות: להצלחה /
לע"נ / לרגל שמחה
פנו עוד היום - 0556774358

אמרי נועם

הרב חנניה מנסי שליט"א
יו"ר המרכז 'בנועם שיח'

שברים עטופים.

כנגד ארבעה בנים דברה תורה..

סיפר האדמו"ר האמרי אמת מגור מעשה ביהודי שחכר אצל הפריץ. והפריץ חיתן את בתו. והיהודי היה צריך להביא מתנה. רק - כסף מנלך?

עלה בדעתי של היהודי רעיון. פנה לחנות של כלי בית, ושאל "האם יש להם סט אחד שבור?"
ואכן, מצאו בחנות סט שכזה, ותמורת סכום פטוט גם ארוז ונתנו לו את הסט ארוז כדבעי.

היהודי הלך לחתונה שמח ורגוע. עד שיפתח הפריץ את המתנה יעברו כמה ימים, וכשימצאו את הכלים שבורים, יתלו שנשברו בדרך והכל יעבור בשלום..

עברו שבועיים, והיהודי נקרא לבוא אל הפריץ. הפריץ זועף כולו ותבטייש להביא לחתונת ביתי כלים שבורים?
חס ושלום. היתמם היהודי. "שלמים היו, אלא שנשברו בדרך"..

זעף הפריץ - איך מתבטייש לשקר לזי הבט וראה!
קרא הפריץ למשרת, שהביא את האריזה אותה נתן היהודי, הביט בה היהודי וחשכו עיניו.

אכן הכלים שבורים, אלא שבחנות טרחו ועטפו את השברים, וארוז אותם אחד אחד כל שבר עטוף בפני עצמו..
והנמשל אמר הרבי: הקב"ה מחבב לב שבור, אבל לא כשהשברים עטופים יפה יפה..

ארבעה בנים. אכן ישנה דרך כלל הגמוניה משפחתית, אך גם בה יש את המאפיינים ההטרונגיים:
זה הבן החכם וזה 'שאינו יודע לשאול' לעיתים במהלך השנה אנחנו נוטים לעטוף ולא להתייחס להבדלים, (במיוחד בכיתת לימוד שמלמדים את כל הכיתה, ללא התייחסות פרטנית). אלא לראותם ולעטפם בצורה כוללת.

אך בלילה הזה, תתייחס להבדלים! לפי רמת משכל ולפי אופי. הסבר לכל בן את סיפור יציאת מצרים לפי רמתו. ולא בצורה כוללת. אלא תשקיע שכל אחד יבחין בשינויים שבלילה הזו, ומדוע זה כך.

וכמ"ש הספה"ק 'מנוחה וקדושה' (לתלמיד לר"ח מולאז'ין): שבלילה הזו יש אוצרות ייחודיים להחידר אמונה לצאצאינו. ועלינו להחידר לכל ילד כמות שהוא. כמ"ש "כנגד ארבעה בנים דברה תורה"

החכם - שאפשר לחשוב הוא מספיק חכם. מה יש לי להוסיף לו?
הרשע - שעלולים לחשוב שחלילה אבד שברו.

התם - בזה האבא מסתמא יחשוב שהמצווה עליו, אך התורה זירזה אותו.
ושאינו יודע לשאול - שאין לו שכל כלל, ויחשוב האבא שאין טעם לדבר איתו.

על אף כל התירוצים על כל אבא ואבא להקדיש וללמד את יסודות אמונה בלילה זה המסוגל להשריש בלבם אמונת ה'.
יה"ר שאכן נזכה להתמקד בעיקר ולהשריש בלבם אמונת ה'.

מדוע לפני האמירה של הארבעה בנים. בעל ההגדה מתחיל באמירת: "ברוך המקום ברוך הוא" ומדוע נבחר פה השם של הקב"ה "מקום"?

אומר הרב פסח קראהן שליט"א בשם הגאון ר' שמעון שוואב זצ"ל שהביאור בכך הוא, שהמילה הזאת היכן נמצאת עוד? במקומות עצובים.

כשמנחמים אבלים - "ברוך המקום"
כשאדם איבד את כספו אומרים: "המקום ימלא חסרונוך"
כשמתפללים על שבוים אומרים "המקום ירחם עליהם"

מדוע נבחר "המקום"?

כי האדם נמצא בסיטואציה מאוד קשה. והוא חושב: "אלוקים איפה אתה? למה אתה לא דואג לזי מדוע זה קורה לזי"??
אומר הרב שוואב אומרים "המקום" כדי לומר "המקום" - השי"ת נמצא בכל מקום בין אם נאבד לך קרוב, או כל כסף נשרף או אתה נמצא בארץ ניכר שבו.

ה' חושב עליך, דואג לך!
ובהגדה, מדוע באמצע הלילה החגיגי והמאיר לומר "המקום"?

ומסביר הר' שוואב ה' אומר לך יש לך במשפחה ילד שקשה לך אתו, אתה רואה אותו מדרדר, נכשל בלימודים? אתה אומר "ברוך המקום" לא משנה לאיזו רמה הילד הדרדר. לא משנה כמה הילד מתקשה בלימודים. יש משהו שמכוון ויודע מה קורה.

סמוך על "המקום". ותודה לו, תבחר להתמקד בהודיה, אל תתייאש,
ובע"ה עוד תראה אור מהילד הזה!!!

שנוכה לחג כשר ושמוח ולגאולה השלימה.

להזמנת הרצאות וייעוץ: 0583201525 | להערות / הארות ושאלות: n3201525@gmail.com

התווית השבועית

לרצות להיות מישהו אחר, זה בזבוז של האדם שאתה! (מ. מונרו)

כח להורים שמתמודדים

לנקות ולהבהיק

לקוח במסעדה פונה למלצר:
סליחה, למה אתם לא מקלפים את התפוחי אדמה?
מלצר: אנחנו יודעים בדיוק מה יש בפנים, אז מדוע
לקלף?

בתשובה לבן הרשע בהגדה, אנו אומרים "אילו היה
שם לא היה נגאל" מדוע עונים לו תשובה כ"כ
קשוחה?

מבאר רבי צדוק הכהן מלובלין בספרו פרי צדיק:
אילו לא היה שם - לא היה נגאל. אבל לאחר שגאל
אותנו השי"ת ועשה אותנו לאומה ישראלית, מעכשיו
כיון שגם הוא נולד מישראל, לא יועיל לו רשעותו
להוציא את עצמו מכלל ישראל. אפילו שעשה
תועבות. ואע"פ שחטא, ישראל הוא. ויהיה לו תיקון
גם על מעשיו.

ואפילו שאין לנו הבנה ושום השגה בשכלנו איך יכול
להיות שרשע יכול לבוא לידי תיקון. אבל השי"ת
שהוא למעלה מהשגתנו - הבטחנו "שלא ידח ממנו
נידח".

מאחר והוא יהודי, אומר ר' צדוק התשובה לבן הרשע
אינה קשוחה, אלא להיפך לעודד אותו 'להקות את
שיניו' ולומר לו: רק אילו היית במצרים - לא היית
נגאל, אבל מאחר שנהפכנו לאומה היהודית ואתה
חלק ממנה גם אתה יכול להיגאל.

רבי מרדכי מלכוביץ' היה אומר:

אדם מישראל הרי הוא כדינר זהב, אף כי לעיתים הוא
מעלה חלודה, אם ממרקים אותו- חוזר אורו להבהיק.
בתוך ההכנות של החיפוש של החמץ. נזכר שעלינו
לחפש את הזהב הנחבא שיש בכל יהודי.

"ועמך כולם צדיקים" רק לפעמים צריך לגלות
ולקלף את הקליפות והקשיחות שעטה מסביבו.
גם בבית פנימה אם חלילה נראה אחד הילדים כילד
הרשע מההגדה.. נזכור ונזכיר שזה רק קליפות שצריך
לזרוק אותם.

אפילו אם הוא הרשע שבהגדה. נזכיר לו, נעודד אותו
שהוא חלק מהאומה היהודית שה' הוציא אותנו
משעבוד לגאולה.

להארות \ הערות הגב:

N3201525@gmail.co

הארץ המובטחת

הרב חנניה מנחם שליט"א
יו"ר המרכז "בנועם שיח"

המסע לארץ הבטוחה

אנחנו רוצים הפעם לקחת את סיפור יציאת מצרים
כמשל רב עוצמה על תהליך ההורות.
הורים, מוצאים עצמם מובילים את ילדיהם דרך
מסע מאתגר, רצוף קשיים ונסים.

השעבוד במצרים מסמל את מציאות החיים, בה אנו
נתונים לעיתים תכופות תחת כוחות חיצוניים,
מוגבלים ביכולותינו ומועמסים באחריות כבדה.
ההחלטה לצאת למסע אל החופש, בדומה לבריחה
ממצרים, היא אקט של אמונה ותקווה.

הורים נדרשים לאמונה ביכולתם להוביל את
ילדיהם, ובתקווה לעתיד טוב יותר.

המסע עצמו רצוף במכשולים, בדומה למכות
מצרים.

הורים מתמודדים עם אתגרים רבים, החל מחינוך
ילדיהם ועד להתמודדות עם קשיים רגשיים
ופיזיים.

אך בדומה לבני ישראל, גם הורים מוצאים כוחות
פנימיים שלא ידעו על קיומם, ומתגברים על כל
מכשול בדרך.

קריעת ים סוף מסמלת את הרגע המופלא בו הורים
רואים את ילדיהם פורחים ועומדים על רגליהם. זהו
רגע של גאווה עצומה וסיפוק, בו ההורים מבינים
שהצליחו במשימתם להוביל את ילדיהם אל החופש.

מתן תורה בהר סיני מסמל את העברת הערכים
והמורשת לדור הבא.

הורים נושאים באחריות להנחיל לילדיהם את
הערכים החשובים להם, ולהעניק להם את הכלים
הדרושים להם כדי להפוך לאנשים בוגרים,
אחראיים ומוסריים.

יציאת מצרים היא תזכורת מתמשכת עבור הורים,
כי עליהם להיות חזקים, אמיצים ומלאי אמונה.
זהו מסע מפרך אך מתגמל, שבסופו ילדיהם יהיו
יהודים גאים, עצמאיים ומוכנים לכל אתגר שיציב
לפניהם מסע החיים.

באמצעות ליווי של מרכז "בנועם שיח" בשיטת
הארץ הבטוחה תגיעו לארץ המובטחת.

פנו עוד היום להנהלת המרכז במייל:

ובקשו שיחה לצאת מהגלות להובלת הילדים לדרך
המעצימה.

מאמר החכם

אתה נמצא במקום בו נמצאות מחשבותיך.

וודא שמחשבותיך נמצאות במקום בו אתה רוצה להיות! (לקויא כ"א)

חול המועד פסח שנת תשל"ח בבית כנסת "חוג חתם סופר". אחד מהמתפללים, בשם עקיבא שטיינברג, ניגש אל רב הקהילה יצחק שלמה אונגר,

"חלום חלמתי", פתח שטיינברג. "אך על מנת להבין אותו, עלי להסביר תחילה את הרקע שלו". הדיבור היה קשה לו, אפשר היה להבין שמדובר במשהו שקשור ל"שם".

שטיינברג פתח: "היתה לי משיחה עם ששה ילדים בהונגריה. כשהגיע זמן הגירוש, נלקחנו לאושוויץ ברכבות המוות... כל משפחתי עלתה השמימה ואני נשאיתי לבדי. עובד במפעל לפחמים. ובמחנה פגשתי את רב אריה. איש תלמיד חכם ויודע ספר. אותו הכיר מקהילתו בהונגריה. יהודי מבוגר יותר ממנו, רב אריה הציע לי ללמוד איתו גמרא, אך גערתני בו: "המשפחה שלי, אשתי וששת ילדי אינם, אינם! ואתה בא אלי עכשיו עם דף גמרא?".

"רב אריה לא ויתר. 'ומה קרה לי, אתה יודע? את אשתי ושמונת ילדי, הרגו הארורים. אבל ללמוד גמרא - צריך'".

הימים חולפים ברוטניה אכזרית וקפדנית. אך לשני החברים היה סדר יום שונה מעט: יוצאים השכם בבוקר לעבודה, חוזרים בערב, מקבלים מנת אוכל זעומה ולאחריה מתיישבים ללמוד דף גמרא. אותם זכר, כאמור, רב אריה בעל פה. ללימוד היו תדיר נלווים דיבורי אמונה ועידוד בשבי שסופו לא נראה באופק חרף השמועות העקשניות על מפלת הגרמנים בכל החזיתות.

ורב אריה היה לו לחבר קרוב, רב אריה היה כמעין אבא, רב אריה היה תומך בו ברגעים קשים. רב אריה היה הכל בעבורו.

פורים תש"ה עבר. שלושים יום קודם החג מתחילין בהלכות החג הקרב, רב אריה מספר לי. "בשנה שעברה עוד הייתי בבית, חגגנו את ליל הסדר כהלכתו ברוב פאר והדר... קיימתי מצוות אכילת מצה. אני מוכרח גם השנה לאכול בפסח מצה. אני רוצה גם השנה לקיים מצוות אכילת מצה! יש לנו חודש להתארגן לזה".

שטיינברג הסתכל עליו במבט מוזר. "איזה מצה, איך תוכל להשיג כאן מצה? יש כאן שמירה הדוקה".

"אני לא יכול", אך רב אריה נחרץ. גם אם תוכנית הפעולה עדיין אינה ידועה לו, אין לו בעיה להתחיל להתוות אותה. "אתה הרי יוצא מחוץ למחנה, תדאג אתה לזה".

למחרת יצא שטיינברג לעבודתו במפעל הפחמים. ולפתע הוא גילה גרגירי חיטה...

שטיינברג ניצל רגע קט של היסח הדעת. הוא התכופף כאילו לקשור את נעלו וידיו אוספות מלא שני חופני גרגירי חיטה. שני אגרופים נחושים לקראת חג הספח הקרב ובא...

הוא מצא את רב אריה. "הנה, יש לנו כמות לשני כזיתים של מצה".

רב אריה היה מאושר. הנה הולך ומתגשם חלומה הגדול, לאכול לחם עוני! לקיים מצוות עשה דאורייתא! יחד חיפשו ומצאו אבנים, בעזרתם טחנו בכל יום גרגירי חיטה.

שטיינברג לוקח עמו את הקמח ומגיע אל המפעל בו עבד. בין ייצור פחם למשנהו, הוא מתכנן את צעדיו. קמח יש לו, מים שלנו אמנם לא שאב אמש, אך מים יש במפעל. עליו להכין מהם עיסה.

חצי כמות קמח. מים. שפיכה. ערבוב מהיר. השטחה. הדבקה אל מתחת לתנור החם. דקה. שתיים. ריח שונה, עדין, טהור, מדגדג בנחיריו וגובר על הכל. מצה יהודית דקה נולדה. אחת מתוך שתיים.

האסיר היהודי, אך בן חורין במחשבותיו וברצונותיו שב על פעולת האפייה. לשם מצת מצוה.

מספר שטיינברג: אני מחביא את המצה. והנה בשערי המחנה הבחין בי חייל גרמני, הוא תפס בחוזקה בידי, והמצות היקרות, פרי עמלי ויגיע מוראי, נפלו על הארץ, וכשהבחין בהם החייל, דרך עליהם ורמס אותן ברגלו. מלבד כל זאת הוא לא חסך ממני את שבתו, ובחמת זעם הפלה בי את מכותיו, והשאיר אותי שם ליד פיזורי המצות כשאני חבול ומוכה.

סיפורתי לרב אריה את שאירע. "אני מצטער, יש לי כאן רק כזית אחד. אני אוכל אותו, אני לא יכול לתת לך את זה". אמר בקול שקט ועצוב.

רב אריה הפתיע אותו. "אתה צריך לתת לי את המצה".

"למה? הדם שלך סמוק משלי? אני יהודי ומחויב במצוות אכילת מצה בדיוק כמוך".

"אני מוכן לשלם לך על זה", פתח רב אריה במשא ומתן. נחוש שלא

לוותר. עומדים שני יהודים, מתווכחים על קיום מצווה מדאורייתא, וכל צבא השמים עומד ומאזין להם. מי מהם ינצח? מי מהם יזכה במצווה?

"המצווה השניה מדאורייתא, הסביר רב אריה היא לומר את סדר ההגדה. אני יודע אותה בעל פה, כתמורה למצה שקיבל ממני, נערוך את הסדר ונאמר יחד את ההגדה מילה במילה. כמו כן, נכתב עוד בהסכם, ששכר המצוה של אכילת המצה יהיה על שמי.

ליל התקדש החג. קדש אין, ורחץ אי אפשר לקיים. כרפס לא בנמצא. מגיד. אפשר לקיים ובהידור. כל המרבה לספר הרי זה משובח.

חרש אמר רב אריה את ההגדה והסובבים אותו שבו אחריו. השתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין. השתא הכא, לשנה הבאה בארץ ישראל. שטיינברג מוציא מצה, פשוטו כמשמעו. רב אריה מברך המוציא לחם, אשר קדשנו במצוותיו, שהחיינו. שטיינברג עוקב אחרי אכילת המצה. פיו של רב אריה מקיים את המצווה בפועל, ושכרה - לשטיינברג. הסכם זה הסכם.

ההתרגשות גואה. רב אריה שוכח את עצמו וממשיך את ליל הסדר. הלל. רוחו נסערת, המיקום והזמן נשכחים, חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים. מה אשיב להשם... קולו עולה, יקר בעיני השם... פסוקי ההלל נשמעים בקול רם בצריף שאמור להיות שקט.

השומר הגרמני בפתח שמע רעש שלא היה אמור להיות באישון ליל. הוא איתר את רב אריה אשם בכך. דרך את רובה וירה. בעודו מהלל לה יצאה נשמתו של רב אריה מהעולם החומרי ועולה בסערה השמימה, גבוה מעל גבוה.

בפעם השנייה בתוך פחות משנה חווה שטיינברג אבדן נוסף. האביב מגיע ובשורת השחרור עמו. בראשית חודש אייר משחררות בעלות הברית את מחנה ברגן בלזן. בין המוולמנים נמצא שטיינברג. בקושי שרדתי, אך ב"ה השתקמתי לאט, נישאתי, הקמתי משפחה, ואתמול זה יקר...

"אמש בחלום לילה אחד בא אלי חברי בחלום, ומספר לי שאמנם הוא 'קדוש', אך הוא רואה ששכר המצוה של אכילת המצה חסר לו מאוד, וביקש ממני שאמחול לו על שכר המצוה שרשום על שמי. לא ידעתי את נפשי, מה עלי לעשות? מצד אחד, מדוע שאוותר על שכר מצוה שכה טרחתי עליה, אך מנגד הוא נמצא שם למעלה ורואה בחוש כיצד השכר הזה יכול להועיל לו, מה אעשה. למה? אם זה חשוב לך, זה חשוב גם לי".

פניו של רב אריה נותרו עגומות. הוא הסתובב ונעלם. "בבוקר התעוררתי, שב שטיינברג אל ההווה, 'ועמו התעוררו נקיפות המצפון שלי. אולי כן הייתי צריך לוותר לו?...'".

"אינני יודע", ענה הרב אונגר, "זוהי שאלה שיש לשאול יהודי מצדיקי הדור הקודם. לך לשאול את הרבי ממכונבוקא".

מספר שטיינברג, נכנסתי לרבי ממכונבוקא, הרציתי לפניו את סיפורי ואת ספקותיי, והרבי ענה לי: 'עליך לוותר ולמחול לחברייך על שכר המצוה. משהבחין האדמו"ר בסערת רוחי מתשובתו החד משמעית, הסביר לי: 'אמנם עפ"י ההסכם השכר הוא שלך, אך ידיך לא זכה יותר לקיים אף מצוה אחת, ואילו אתה זכית לשרוד את גיא הצלמוות, שיקמת את ביתך והקמת דורות ישרים, זכית מאז עוד לאכול הרבה כזיתים, ולעשות עוד הרבה מצוות ששכר עליהם בשמים רב מאוד, לכן מן היושר הוא שתוותר לו על שכר מצוה אחת. האחרונה שזכה לקיים בחייו,

גש כעת לבית הכנסת' - סיים האדמו"ר את דבריו - 'פתח את ארון הקודש, תיזכר בפעולות הרבות והמסוכנות שעשית למען המצוה, העלה בזיכרוןך גם את המכות הרבות שספגת עבור המצה, ואמור בפה מלא ובלב שלם הנני מוחל לפלוני בן פלוני על שכר מצות אכילת מצה שאכל בעת ההיא'.

דברי האדמו"ר הרגיעו את נפשי, ובהתרגשות גדולה עשיתי ככל אשר ציווני. בלילה בא אלי שוב ידידי בחלומי והודה לי על מחילתי, ועל השכר הגדול שקיבל עבור המצה.

בבוקר, התעוררתי מרוגש כולי מהחלום, מיהרתי לבית האדמו"ר לספר לו על דבר המחילה ועל חלום התודה. אך האדמו"ר אמר לי שהוא אינו מתרגש כלל מהחלום, אלא מההבנה מהי ערכה של כל מצוה ומצוה,

"לר' אריה יש זכויות כה רבות, הוא נהרג תוך כדי ההלל, הוא נמצא במקום שאין כל ברירה יכול לשער, שכר המצווה הזו עיבב אותו... והוא כל כך בוכה עליה..."

"ואנחנו? המצוות נמצאות לידינו, פזורות, מתרוצצות סביבנו, ואנו... דשים אותם בעקבינו.

"לא חבל?". (שמעתי מהרהצ' ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א)

"והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם"

נכתב ע"י הרב חיים ראם. יועץ במרכז "בנועם שיח"

בחודש שמרבינו בו בשמחה. הציבור היהודי התרגש בשמחה עם השמועה של הבשורה הטובה, על לידת הבן להגאון הגדול רבי צבי קושלבסקי שליט"א. ראש ישיבת "היכל התורה" בגיל 88... למחרת הברית קודש לינוקא אליהו נ"ו. נכנס אלינו למרכז 'בנועם שיח' איתמר, (שם בדוי) בחור בן 17 שמתמודד עם כל כך הרבה קשיים... הוא חש בייאוש שמציף אותו מכל עבר. ונזכרתי בדברי ראש הישיבה בברית, יום לפני... "הקדוש ברוך הוא לא מביא לשום בן אדם נסיון שבלתי אפשרי לעמוד בו". ראש הישיבה זעק בברית "אסור להתיימשך מי שמתיימשך זה ייאוש שלא מדעת" אמרתי לו:

"איתמר, תחשוב אדם בגיל 88 אחרי כל כך הרבה שנים, ניסיונות שלא צלחו ומה לא... הוא לא מתיימשך.

והוא זועק ואומר "מי שמתיימשך זה ייאוש שלא מדעת"... אפשר להתיימשך?

עוד אמר הר"י בדבריו:

"הכל הקב"ה יכול לעשות..."

כל רופאים אמרו שזה בלתי אפשרי שאני יביא ילדים..."

המהרש"א כותב שבדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו, והבא ליטרה מסייעים אותו.

האדם נברא לו מלאך בכל מחשבה ודיבור ומעשה, אם לטוב אם לרע, וכלן הרשות ביד האדם ממנו ית' ללכת בדרך הטובה, שהרי הכל בידי שמים

חוץ מיראת שמים, והרצון והדעת של האדם מוליכין אותו - היינו אותן המלאכים שנבראו מהרצון והמחשבה שרוצה ללכת בדרך טובה.

מחשבת ייאוש היא מחשבה רעה וגרועה, היא בוראת מלאך גרוע. הבה נתפטר ממלאכי ייאוש ע"י שנתפטר ממחשבות ייאוש.

נתקדם, נצמח ולא נתייאש כלל וכלל!

בהמשך היום נכנסו זוג הורים למשפחה ברוכת ילדים ואחד מהילדים נזרק כבר מהמוסד השישי שלו. והוא כבר ממש רגל וחצי בחוץ.

והם חשים ייאוש.

נזכרתי בדברי הראש ישיבה, וגם להם אמרתי את זה. הוספתי ואמרתי:

בבשורת הגאולה {שאנחנו מקווים שיקרה כל יום עוד לפני שהנכם קוראים את מדור תצפית בעלון רב הערך הזה...}

נאמר "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם"

החפץ חיים היה אומר להורים שכל ילדיהם שנפלו לזרועות ההשכלה ה' ירחם. שאסור להם להתיימשך, ובינתיים שיעזרו לקרוב, לשכן לשמר הלאה את דרך התורה.

ואחרי שנים רבות אנחנו רואים בעינינו איך רבים חזרו למקור היהדות מצאצאיהם אחרי שנות נתק...

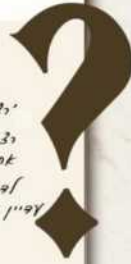
אי אפשר לדעת את רצון ה'.

אך צריך לזכור את דברי הר"י: "הכל הקב"ה יכול לעשות..."

ובימים אלו של ימי צאתינו מארץ מצרים, נראה ניסים גלויים איך כל הלבבות שבים ומתרפאים ועושים רצון אביהם שבשמים.

אני"ך

שאל את המומחים

יגשית אני מודע לסביבותיכם בידיכם ביד אלו מוסק
 על פולחנות פאחטימות 'בנועם שיח', לוי"ץ י"י. יפסני
 ביד תנוע מנס שלי"א, וצו פאמי פנסלא שלו
 'ישמות תרני'ת' בו י"ל בריבב מאמרים וספרים נפלאים ומפסקים.
 בימי' אלאו, י"ל'י חר' אגני רוצב אצור או. בוא אוקס על צמא
 אמריות על דבריו שלא קשורים אלו בכלל וצפ מאמרים אלו מאוסו
 איומא (בליני סרטיס מאונן), בוא בוצס על אלתו, לא פכנפ
 צפיי'ן מאלו מנות לאחור. שאלי אלו, אפ צפ צני'ק' ובוא צונפ' א.
 אפ פפיוולדז בוא בריבב אלו על צפ, צפ אכפ' או
 תופס אראל על פולחנפ
 ילא מאי פולחנ'ת' ב"ב

אנסה לענות בקצרה. תוכל למצוא בחבר זה, שהוא מקפיד על דברים בכלל, וקשה לו מצבים של שינוי. שינויים ועניינים בלתי צפויים מלחצים אותו והוא מתרגז. כשמשווה לא הולך ולא מסתדר לפי מה שהוא רגיל אליו, הוא כועס מאוד. מה שנקרא 'נוקשות'.

הנוקשות הזו היא רק סימפטום, אבל שורשו הוא: חרדה. חברך בתוך תוכו חרד תדיר מה יקרה ומה יהיה, וכדי להשקיט את החרדה הזו הוא טיפח לעצמו תכונה של שליטה המשליכה על רוחותו הנפשית ורווחת הסובב אותו.

מה שלא הולך כמו שצריך ומה שמשתבש הוא יבעס מחרדה ויכוון לתיקון המצב במטרה להשקיט את חרדתו. הכל צריך להיות בשליטה, גם המשלוח מנות שאשתו צריכה להכין לאחותה. במידה והיא לא תכין בזמן הדבר מעורר אצלו חוסר בשליטה, הכל צריך להיות בזמן מוזמן, ולא - מי יודע מה יהיה. הוא חרד מעצם אי ההתארגנות בזמן של אשתו, מכך שזה יגרום לכל מיני תסריטים של חרדה שעולות לו במחשבתו וממילא בהרגשתו, וכדי להרגיע אותם הוא צריך להשתמש בתכונת השליטה על כל המצבים, ובמקרה זה לכעוס על אשתו מדוע היא לא הכינה עדיין את משלוח המנות.

המקרה קצת מסובך. היות ואם תשאל אותו מה אכפת לו מכן (שלא הוכן המשלוח מנות לאחות), הוא ישתמש באופן אינסטינקטיבי את מנגנון ההגנה 'דיונולוזיה' ויטען בטוב טעם או שלא בטוב טעם "מה הפירוש? זה מה שצריך לעשות! וצריך סדר! וצריך וכו'", בקיצור, הוא יסביר את מניעיו באופן כביכול רציונלי מבלי להיות מודע (כמעט) לדחפיו החרדתיים. הדוגמה שהבאת מלמד על כך אבל בכל התנהלותו מול עצמו ומול הסובב אותו הוא מתנהל באותו הדפוס, פעם פחות ופעם יותר.

הפתרון לכך הוא, להביא אותו לידי כך, ובעדינות, שיבין את מניעיו ובד בבד ללמד אותו כיצד להשקיט את החרדה הזו. ובמידה אחת נוכל לומר כאן כיצד, והיא: במקום לתת למקום החרדתי שלו שליטה על כל המרחב הנפשי שלו, לאפשר לחלק החרדתי שבו כניעה לחרדה, והתפתחות האני העצמי למקום שלי ורגוע יותר וממילא מכיל יותר את המעגלים הסובבים אותו, קרי: אשה, משפחה וחברים. במידה ויש צורך, ניתן להיעזר גם בפסיכולוג או בפסיכותר-פיסט (מטפל רגשי מומחה).

הרבה בריאות ונחת

על הכותב:

הרב אשר מורסקי, מחבר ספרים, מטפל רגשי מבוקש, וכותב הבלוג המונומנטלי "רשימות תורניות" על נפש, נשמה ומה שביניהם, בכתובת: soulology.co.il

במסגרת 'שאל את המומחים' הנך יכול לשלוח שאלה למייל bs0583201525@gmail.com ונעביר את השאלה לאחד מהיועצים שבמרכז. ובע"ה נפרסמה.

גבר חייכת היום?

- אמא: לביא, תנקה בבקשה את האבק.
- לביא: למה אנחנו צריכים אבק נקי?
- אחרי פסח אבא ואמא רצים: אבא רץ לבנק אמא רצה למשקל אבא בהלם מהמינוס אמא בהלם מהפלוס.

לזכות להרחיב את ההדפסה באזור מגורכם להצלחה / לע"נ וכו' פנו עוד היום למזכירות הארגון: 0556774358 או למייל: bs0583201525@gmail.com

מהדורת הדפוס מודפסת בכמות מוגבלת, ברחבי הארץ. ניתן לקבל את הגיליון ללא תמורה בשליחת דוא"ל לכתובת: bs0583201525@gmail.com כמו"כ העלון נמצא באתרים: דרוש. לדעת.

הדפיסו וקחו הביתה לשבת קודש